A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2017. július 18.*

„Fellebbezés – Az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés – Az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése – 1049/2001/EK rendelet – Hatály – Az Osztrák Köztársaság által a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09, nem tették közzé, EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben benyújtott beadványokhoz való hozzáférés iránti kérelem – Az Európai Bizottság birtokában lévő dokumentumok – A bírósági eljárások védelme”

A C-213/15. P. sz. ügyben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Van Nuffel és H. Krämer, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek,

támogatják:

a **Spanyol Királyság** (képviselik: M. J. García-Valdecasas Dorrego és S. Centeno Huerta, meghatalmazotti minőségben),

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues, D. Colas, R. Coesme és F. Fize, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek a fellebbezési eljárásban,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. május 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Patrick Breyer (lakóhelye: Wald-Michelbach [Németország], képviseli: M. Starostik Rechtsanwalt)

felperes az elsőfokú eljárásban,

a **Finn Köztársaság** (képviseli: H. Leppo, meghatalmazotti minőségben),

a **Svéd Királyság** (képviselik: A. Falk, C. Meyer-Seitz, E. Karlsson és L. Swedenborg, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, A. Tizzano elnökhelyettes, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, Juhász E., M. Berger, A. Prechal és M. Vilaras tanácselnökök, A. Rosas (előadó), A. Borg Barthet, D. Šváby és E. Jarašiūnas bírák,

főtanácsnok: M. Bobek,

hivatalvezető: T. Millett hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. szeptember 26-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2016. december 21-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az Európai Bizottság az Európai Unió Törvényszéke 2015. február 27-i Breyer kontra Bizottság ítéletének (T-188/12, EU:T:2015:124, a továbbiakban: megtámadott ítélet) a hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék megsemmisítette a Bizottság 2012. április 3-i azon határozatát, amely megtagadta Patrick Breyertől a teljes hozzáférést a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtása, illetve a nyilvános hírközlő hálózatok szolgáltatása keretében előállított vagy feldolgozott adatok megőrzéséről és a 2002/58/EK irányelv módosításáról szóló, 2006. március 15-i 2006/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 105., 54. o.; helyesbítés: HL 2009. L 50., 52. o.) Osztrák Köztársaság általi átültetésére vonatkozó dokumentumokhoz, valamint a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09, nem tették közzé, EU:C:2010:455) alapjául szolgáló üggyel kapcsolatos dokumentumokhoz, amennyiben e határozat az Osztrák Köztársaság által az említett ügyben benyújtott beadványokhoz való hozzáférés megtagadására vonatkozik.

Jogi háttér

2 Az EK-Szerződés „A Közösség intézményei” című ötödik részében szerepelt az „Intézményi rendelkezések” elnevezésű I. cím. E cím „Több intézményre vonatkozó közös rendelkezések” című 2. fejezetében az EK 255. cikk (2) bekezdése ekképpen rendelkezett:

„Az [Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság] e dokumentum[ai]hoz való hozzáférési jog általános elveit és köz- vagy magánérdeken alapuló korlátozását az Amszterdami Szerződés hatálybalépésétől számított két éven belül a Tanács határozza meg a[z EK] 251. cikkben megállapított [ún. »együttdöntési«] eljárásnak megfelelően.”

3 Az EUM-Szerződés „Alapelvek[ről]” szóló első részében szerepel az „Általánosan alkalmazandó rendelkezések” elnevezésű II. cím, amely az EUMSZ 7–EUMSZ 17. cikket foglalja magában. Az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének első – negyedik albekezdése értelmében:

„Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Unió intézményeinek, szerveinek és hivatalainak dokumentumaihoz hozzáférni az e bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.

Az e dokumentumokhoz való hozzáférési jog általános elveit és köz- vagy magánérdeken alapuló korlátozásait rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadott rendeletekben az Európai Parlament és a Tanács határozza meg.

A második albekezdésben említett rendeleteknek megfelelően valamennyi intézmény, szerv és hivatal gondoskodik tevékenységének átláthatóságáról és saját eljárási szabályzatában rögzíti a dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó különös rendelkezéseket.

E bekezdést az Európai Unió Bíróságára, az Európai Központi Bankra és az Európai Beruházási Bankra csak annyiban kell alkalmazni, amennyiben igazgatási feladatokat látnak el.”

4 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2001. L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) az EK 255. cikk (2) bekezdése alapján fogadták el.

5 E rendelet 1. cikkének a) pontja értelmében:

„E rendelet célja, hogy:

a) a köz- vagy magánérdek alapján olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság (a továbbiakban: az intézmények) dokumentumaihoz való, az [EK 255. cikk]ben előírt hozzáférési jogra irányadó elveket, feltételeket és korlátozásokat [helyesen: olyan módon határozza meg az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság (a továbbiakban: az intézmények) dokumentumaihoz való, az EK-Szerződés 255. cikkében előírt hozzáférési jogra irányadó, köz-, illetve magánérdeken alapuló elveket, feltételeket és korlátozásokat], hogy a dokumentumokhoz a lehető legszélesebb körű hozzáférést biztosítsa.”

6 Az említett rendelet „Kedvezményezettek és hatály” című 2. cikkének (3) bekezdése ekképpen rendelkezik:

„Ez a rendelet az [Európai Parlament, a Tanács vagy a Bizottság] birtokában lévő [helyesen: [ezeknél] lévő] dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok hozzá érkeztek [helyesen: amely dokumentumokat [ez] az intézmény állított ki, vagy amelyek hozzá érkeztek, és a birtokában vannak], és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.”

7 Ugyanezen rendelet „Meghatározások” című 3. cikke ekképpen rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

a) »dokumentum«: az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom;

b) »harmadik fél«: természetes vagy jogi személy, vagy pedig az érintett intézményen kívüli szervezet, beleértve a tagállamokat, más közösségi vagy a Közösségen kívüli intézményeket és testületeket, valamint harmadik országokat.”

8 Az 1049/2001 rendelet „Kivételek” című 4. cikke értelmében:

„[…]

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét: [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét:]

— […]

— bírósági eljárások és jogi tanácsadás [helyesen: bírósági eljárások és jogi állásfoglalások],

— […]

kivéve ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(4) A harmadik személyek dokumentumait illetően az intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az (1) vagy a (2) bekezdésben felsorolt valamely kivétel alkalmazható-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, vagy nem tehető közzé [helyesen: hozzáférhetővé tehető, vagy nem tehető hozzáférhetővé].

(5) Bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az intézmény az illető tagállamtól származó dokumentumot ne tegye közzé [helyesen: ne tegye hozzáférhetővé].

[…]

(7) A [(2) bekezdésben] megállapított kivételek csak azon időtartam alatt érvényesek, amely alatt a védelem a dokumentum tartalma alapján indokolt. […]”

9 E rendeletnek a „Kérelmek[kel]” kapcsolatos 6. cikke határozza meg az e rendelet szerinti dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmek benyújtásának szabályait.

10 Ugyanezen rendelet „Első kérelmek feldolgozása” című 7. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „[t]eljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező az intézmény válaszának átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be, amelyben az intézményt álláspontja felülvizsgálatára kéri.”

A jogvita előzményei

11 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 6–10., illetve 15. pontja az alábbiak szerint mutatta be:

„6 […] Patrick Breyer 2011. március 30-i levelében az 1049/2001 rendelet 6. cikkének megfelelően dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemmel fordult a […] Bizottsághoz.

7 A kért dokumentumok a Németországi Szövetségi Köztársaság és az Osztrák Köztársaság ellen a [2006/24] irányelv átültetésével kapcsolatban 2007-ben a Bizottság által indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásokra vonatkoz[t]ak. Közelebbről [P. Breyer] a Bizottság által folytatott igazgatási eljárásokra vonatkozó valamennyi dokumentumhoz, valamint a 2010. július 29-i Bizottság kontra Ausztria ítélet (C-189/09, EU:C:2010:455) alapjául szolgáló bírósági eljárással kapcsolatos valamennyi dokumentumhoz kért hozzáférést.

8 2011. július 11-én a Bizottság elutasította [P. Breyer] 2011. március 30-án benyújtott kérelmét.

9 2011. július 13-án [P. Breyer] megerősítő kérelmet nyújtott be az 1049/2001 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően.

10 A 2011. október 5-i és december 12-i határozatokban a Bizottság a Németországi Szövetségi Köztársaság ellen indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárások tekintetében hozzáférést adott [P. Breyernek] a kért dokumentumok egy részéhez. E határozatokban a Bizottság továbbá tájékoztatta a [P. Breyert] azon szándékáról, hogy a [2010. július 29-i] Bizottság kontra Ausztria ítélet […] (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló üggyel kapcsolatos dokumentumokat illetően külön határozatot szándékozik elfogadni.

[…]

15 2012. április 3-án a Bizottság [P. Breyer] 2011. július 13-i megerősítő kérelmére válaszul elfogadta az Ares (2012) 399467 hivatkozási számú határozatot (a továbbiakban: 2012. április 3-i határozat). E határozatban a Bizottság [P. Breyernek] egyrészt a fenti 7. pontban említett, az Osztrák Köztársaság ellen indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás ügyiratában szereplő dokumentumokhoz, másrészt a [2010. július 29-i] Bizottság kontra Ausztria ítélet […] (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben a bírósági eljárással kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáféréséről határozott. Ez utóbbi tekintetében a Bizottság azzal az indokkal tagadta meg a többek között az Osztrák Köztársaság által az említett bírósági eljárásban benyújtott beadványokhoz való hozzáférést (a továbbiakban: vitatott beadványok), hogy e beadványok nem tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá. A Bizottság szerint ugyanis, először is, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése értelmében az – intézményi minőségében tekintett – Európai Unió Bíróságára csak az igazgatási feladatok ellátása keretében kell alkalmazni a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó szabályokat. Másodszor a Bizottság kifejti, hogy a vitatott beadványokat a Bírósághoz címezték, míg a Bizottság – a [2010. július 29-i] Bizottság kontra Ausztria ítélet […] (EU:C:2010:455) alapjául szolgáló ügyben részt vevő félként – csak másolatokat kapott. Harmadszor a Bizottság úgy ítéli meg, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 20. cikke a bírósági eljárással kapcsolatos iratoknak csak az ezen eljárásban részt vevő felekkel, és azon intézményekkel való közlését írja elő, amelynek határozatai a jogvita tárgyát képezik. Negyedszer a Bizottság szerint a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletében (C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, […] EU:C:2010:541) a Bíróság nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy az intézményeknek kell-e hozzáférést biztosítaniuk a bírósági eljárásban részt vevő másik fél beadványaihoz. Ezért ami a bírósági eljárásban benyújtott beadványokat illeti, kizárólag az intézmények beadványai, kivéve a többi fél által benyújtott beadványokat, tartoznak az 1049/2001 rendelet hatálya alá, azzal a pontosítással, hogy ha ettől eltérő értelmezést kellene elfogadni, az az EUMSZ 15. cikk és az [Európai Unió] Bíróság[ának] alapokmányából, valamint a Bíróság eljárási szabályzatából eredő különös szabályok rendelkezéseinek megkerülését jelentené.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

12 A Törvényszék Hivatalához 2012. április 30-án benyújtott keresetlevelével P. Breyer eljárást indított többek között a 2012. április 3-i határozat megsemmisítése iránt, amennyiben a Bizottság e határozatával megtagadta számára a vitatott beadványokhoz való hozzáférést. Keresete alátámasztására egyetlen, az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének a Bizottság általi megsértésére alapított jogalapot terjesztett elő. Úgy érvelt, hogy az e határozatban szereplő azon indok, amely szerint a vitatott beadványok nem tartoznak e rendelet hatálya alá, téves.

13 A megtámadott ítéletben a Törvényszék helyt adott e jogalapnak, és következésképpen megsemmisítette a 2012. április 3-i határozatot.

14 A megtámadott ítélet 35–61. pontjában a Törvényszék először is azt vizsgálta, hogy a vitatott beadványok „az intézménynél lévő dokumentumok”-e az 1049/2001 rendelet 3. cikke a) pontjával összefüggésben értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint.

15 E célból a Törvényszék a megtámadott ítélet 40–48. pontjában úgy ítélte meg, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és 3. cikke b) pontjának megfelelően az intézménynél lévő dokumentumokhoz való hozzáférés joga többek között a tagállamoktól kapott dokumentumokra vonatkozik, és hogy a „dokumentum” fogalmának az e rendelet 3. cikkének a) pontjában szereplő tág meghatározása „olyan tárolt adattartalom fennállásá[n alapul], ame[ly] az előállítás[a] után másolhat[ó] és megtekinthet[ő], [többek között] azzal a pontosítással, hogy [e] tartalomnak a szóban forgó intézmény hatáskörébe tartozó politikákra, tevékenységekre vagy döntésekre kell vonatkoznia”. A Törvényszék, egyfelől megállapítva, hogy a Bizottság a jelen esetben nem tagadta, hogy birtokában vannak a vitatott beadványok másolatai, másfelől megjegyezve, hogy ezen intézmény e beadványokat a hatásköreinek peres tevékenysége céljából történő gyakorlása keretében kapta meg, úgy ítélte meg, hogy az említett beadványokat valamely intézménynél lévő dokumentumoknak kell minősíteni az említett rendelet 3. cikke a) pontjának összefüggésében értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint.

16 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott ítélet 50–61. pontjában elutasította a Bizottság különböző, annak cáfolására irányuló érveit, hogy a vitatott beadványok ezen intézménynél lévő dokumentumoknak minősülnek az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének és ugyanezen rendelet 3. cikke a) pontjának együttes rendelkezései értelmében. Ezen érvek azon alapultak, hogy e beadványokat a Bíróságnak címezték, a Bizottság részére azokat csupán másolat formájában adták át, és bírósági iratokként azok nem tartoznak sem a Bizottság igazgatási tevékenységébe, és következésképpen a hatáskörébe sem, figyelembe véve, hogy az 1049/2001 rendelet nem vonatkozik ezen intézmény peres tevékenységére.

17 E tekintetben a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. pontjában mindenekelőtt megállapította, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése nem köti e rendelet alkalmazását ahhoz a feltételhez, hogy a szóban forgó intézményhez „érkezett” dokumentumot ezen intézményhez címezzék, és kibocsátója közvetlenül adja azt át. Ezt követően a Törvényszék ezen ítélet 53. és 54. pontjában – emlékeztetve arra, hogy a „dokumentum” fogalmát az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontja tágan értelmezi – úgy ítélte meg, hogy e tekintetben nem befolyásoló az a tényező, hogy a vitatott beadványokat másolat formájában, és nem eredeti példányként adták át a Bizottságnak. Egyébiránt az említett ítélet 57. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy az 1049/2001 rendelet által az átláthatóság területén kitűzött célokból – amely célok többek között annak (2) preambulumbekezdéséből, a „dokumentum” e rendelet 3. cikkének a) pontja értelmében vett fogalmának tág meghatározásából, valamint a bírósági eljárások védelmével kapcsolatos kivételnek az ezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében szereplő megfogalmazásából, sőt létéből voltak megállapíthatók – az következik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánta kizárni az intézményeknél lévő dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatálya alól az intézmények peres tevékenységét.

18 Végül a Törvényszék a megtámadott ítélet 60. és 61. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott beadványokat olyan kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében adták át a Bizottságnak, amelyet ez utóbbi az EK 226. cikk (jelenleg EUMSZ 258. cikk) szerinti hatáskörei gyakorlása keretében indított, és hogy következésképpen tévesen hivatkozott arra a Bizottság, hogy e beadványokat nem hatásköreinek gyakorlása keretében kapta meg.

19 Másodszor a Törvényszék a megtámadott ítélet 63–112. pontjában az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének az 1049/2001 rendelet alkalmazására gyakorolt hatását vizsgálta meg.

20 E tekintetben a Törvényszék ezen ítélet 67–73. pontjában emlékeztetett arra, hogy mind az EUMSZ 15. cikkből, mind pedig az 1049/2001 rendelet rendszeréből és az ilyen tárgyú uniós szabályozás célkitűzéseiből kitűnik, hogy az igazságszolgáltatási tevékenység mint olyan ki van zárva az e szabályozással meghatározott, dokumentumokhoz való hozzáférés jogának hatálya alól. Ezenfelül a Törvényszék szerint az uniós bíróságokhoz valamely bírósági eljárás során a Bizottság által benyújtott

beadványok, illetve valamely kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset keretében valamely tagállam által benyújtott beadványok jellegüknél fogva az említett bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének részét képezik.

21 Márpedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 75–80. pontjában mind a saját ítélkezési gyakorlatából (2006. július 6-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-391/03 és T-70/04, EU:T:2006:190, 88–90. pont; 2007. szeptember 12-i API kontra Bizottság ítélet, T-36/04, EU:T:2007:258, 60. pont; 2012. október 3-i Jurašinović kontra Tanács ítélet, T-63/10, EU:T:2012:516, 66. és 67. pont), mind a Bíróság ítélkezési gyakorlatából (2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 94. pont) arra a következtetésre jutott, hogy az ilyen beadványok, annak ellenére, hogy részét képezik az uniós bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységének, nincsenek kizárva az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése alapján a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól. Ebben az összefüggésben a Törvényszék az említett ítélet 82. pontjában úgy ítélte meg, hogy „különbséget kell viszont tenni egyrészt a Bíróság igazságszolgáltatási tevékenységének a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alól az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének értelmében történő kizárása, másrészt a [bírósági eljárás] céljából készített beadványok között, amelyek noha az említett igazságszolgáltatási tevékenység részét képezik, egyébként nem tartoznak az említett rendelkezésben felállított kizárás alá, hanem vonatkozik rájuk a dokumentumokhoz való hozzáférés joga”.

22 A Törvényszék ebből következően a megtámadott ítélet 83. pontjában úgy ítélte meg, hogy „a vitatott beadványoknak az 1049/2001 rendelet hatálya alá vonása […] nem ellentétes az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdésével”, mielőtt elutasította volna a Bizottság különböző érveit, amelyek egyfelől arra a különbségtételre vonatkoztak, amelyet a Bizottság, illetve a tagállamok beadványai között ezen elemzés céljából tenni kell, másfelől arra a tényre, hogy a bírósági dokumentumokhoz való hozzáférés különös szabályai teljesen értelmetlenek lennének, és ezek megkerülését jelentené, ha az említett rendelet alapján a valamely tagállam által bírósági eljárás céljából készített beadványokhoz való hozzáférést el kellene fogadni.

23 Ezen érveket illetően a Törvényszék először is úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 92. pontjában, hogy figyelembe véve a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet (C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541) – amelyet egy olyan jogvitában hoztak, amely a Bizottság folyamatban lévő bírósági eljárásokkal kapcsolatos beadványaihoz való hozzáférés iránti kérelemmel volt kapcsolatos – alapjául szolgáló ügy, valamint a jelen ügy eltérő kontextusát, a fegyveregyenlőséggel kapcsolatos megfontolások – mint amilyenekről ez utóbbi ítélet 86. és 87. pontjában szó volt – nem relevánsak a jelen esetben.

24 Másodszor a Törvényszék egyfelől a megtámadott ítélet 102. pontjában megjegyezte, hogy a Bíróság azáltal, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében előírt, bírósági eljárások védelmére vonatkozó kivétel értelmezésébe bocsátkozott a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletben (C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541), implicit módon elismerte e rendeletnek a Bizottság beadványaira való alkalmazhatóságát. Másfelől a Törvényszék a megtámadott ítélet 103–105. pontjában hangsúlyozta, hogy a vitatott beadványoknak az említett rendelet hatálya alá vonása nem sérti a bírósági eljárásokkal kapcsolatos dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó különös szabályok célkitűzését, mivel az ilyen eljárások védelmét adott esetben biztosítani lehet az ugyanezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdésében előírt, hozzáférésre vonatkozó kivétel alkalmazása révén.

25 Végül a költségeket illetően a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az, hogy P. Breyer közzétette az interneten a Bizottság ellenkérelmét, valamint a közte és a Bizottság közt az e közzététellel kapcsolatban folytatott levélváltást, az eljárási iratok nem megfelelő felhasználásának minősül, amely igazolja a P. Breyer részéről felmerült költségeknek közte és a Bizottság között fele-fele részben való megosztását.

A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

26 A Bíróság elnöke 2015. szeptember 3-i határozatával megengedte a Spanyol Királyság, 2005. október 6-i határozatával pedig a Francia Köztársaság beavatkozását a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.

27 Fellebbezésével a Bizottság azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, illetve hogy hozzon végleges határozatot az ügyben, utasítsa el P. Breyer keresetét és kötelezze ez utóbbit a költségek viselésére.

28 P. Breyer, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság azt kérik a Bíróságtól, hogy utasítsa el a fellebbezést, és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

A felek érvei

29 A Bizottság egyetlen jogalapjával azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése nem zárja ki az 1049/2001 rendeletnek a vitatott beadványokhoz hasonló olyan dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemre való alkalmazását, amelyeket valamely tagállam készített bírósági eljárás céljából, és amelyek a Bizottságnál vannak, figyelembe véve az ilyen dokumentumok sajátos jellegét.

30 A Bizottság szerint a valamely uniós intézmény által az uniós bíróságok elé terjesztett beadvány „kettős jellegű”, amint az egyszerre tartozik az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésnek az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében rögzített általános joga, valamint az e rendelkezés negyedik albekezdésében előírt, az Európai Unió Bíróságának igazságszolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódó dokumentumokra vonatkozó kivétel alá. A Bizottság szerint a Bíróság figyelembe vette ezt a „kettős jelleget”, amikor – az 1049/2001 rendelet fényében – határozatot hozott a Bizottság beadványaihoz való hozzáférésről, amely a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet (C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541) alapjául szolgáló ügy tárgyát képezte. A Bizottság úgy véli, hogy az Európai Unió Bíróságának igazságszolgáltatási tevékenységével kapcsolatos olyan dokumentumok viszont, amelyeket nem valamely intézmény állított ki, nem rendelkeznek ilyen „kettős jelleggel”, és hogy a jelen ügy, illetve az ez utóbbi ítélet alapjául szolgáló ügy kontextusa különbözik mind ténybeli szempontból, amennyiben a jelen ügy valamely tagállam által készített beadványokra vonatkozik, mind jogi szempontból, amennyiben a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével változott a jogi háttér.

31 A Bizottság ez utóbbi tekintetben hangsúlyozza, hogy az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése megtiltja az uniós jogalkotó számára, hogy az e rendelkezés második albekezdésén alapuló rendelettel kiterjessze az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés jogát olyan dokumentumokra, amelyek az Európai Unió Bírósága igazságszolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódnak. Nem állítva, hogy az 1049/2001 rendelet érvénytelen, a Bizottság – elismerve, hogy az uniós jogi aktusok érvényességét azok elfogadásának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni – mindazonáltal úgy véli, hogy figyelembe véve az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdését, a Törvényszéknek az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdését megszorítóan kellett volna értelmeznie. Azt kellett volna tehát megállapítania, hogy e rendelet nem alkalmazandó az említett igazságszolgáltatási tevékenységhez kapcsolódó dokumentumokra, ha azokat nem valamely intézmény állította ki.

32 A Spanyol Királyság és a Francia Köztársaság támogatja a Bizottság érvelését, míg az elsőfokú eljárásban beavatkozó Finn Köztársaság és Svéd Királyság által támogatott P. Breyer ellentétes álláspontot képvisel.

A Bíróság álláspontja

33 Először is meg kell állapítani, hogy a Bizottság egyetlen jogalapjával a Törvényszék arra vonatkozó értékelését vitatja, hogy az 1049/2001 rendelet egyáltalán alkalmazható a P. Breyer vitatott beadványokhoz való, ezen intézményhez benyújtott hozzáférés iránti kérelmére, anélkül hogy érintené azt az – eltérő és jelen fellebbezés keretében nem előterjesztett – kérdést, hogy ezt a hozzáférést biztosítani kell-e, vagy – adott esetben – e rendelet rendelkezései alapján el kell-e utasítani.

34 Ez az egyetlen jogalap az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének az 1049/2001 rendelet hatályára gyakorolt hatását érinti. A Bizottság e tekintetben felhozott érvei megalapozottságának értékelése előtt először is meg kell vizsgálni az említett rendeletnek a megszövegezéséből következő hatályát.

35 Az 1049/2001 rendelet 1. cikkének a) pontjával összefüggésben értelmezett 2. cikkének (3) bekezdése szerint ez a rendelet a Parlamentnél, a Tanácsnál vagy a Bizottságnál lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat ezen intézmény állított ki, vagy amelyek hozzá érkeztek, és a birtokában vannak, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak. Az említett rendelet 3. cikkének a) pontja szerint „dokumentum” „az adathordozótól […] függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom”.

36 Hozzá kell tenni, hogy az 1049/2001 rendelet 3. cikkének b) pontja kifejezetten előírja, hogy a Parlamentnél, a Tanácsnál és a Bizottságnál lévő dokumentumokhoz való hozzáférés joga nemcsak az ezen intézmények által kibocsátott dokumentumokra vonatkozik, hanem azokra is, amelyek harmadik féltől – amelybe beleértendők mind az egyéb uniós intézmények, mind a tagállamok – érkeztek (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 55. pont).

37 Ekképpen az 1049/2001 rendelet hatálya az abban felsorolt intézményekre utalással került meghatározásra, és nem különös dokumentumfajtákra, vagy – amint azt a Bíróság már megállapította (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 56. pont) – az ezen intézmények egyikénél lévő dokumentum kibocsátójára utalással.

38 Ebben az összefüggésben az a körülmény, hogy az 1049/2001 rendelet által érintett egyik intézménynél lévő dokumentumokat valamely tagállam bocsátotta ki és azok összefüggésben állnak valamely bírósági eljárással, nem olyan jellegű, hogy kizárná az ilyen dokumentumokat e rendelet hatálya alól. Ugyanis egyfelől az a tény, hogy az 1049/2001 rendelet nem alkalmazandó az Európai Unió Bíróságának birtokában lévő dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmekre, nem jelenti azt, hogy az ezen intézmény igazságszolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódó dokumentumok elviekben nem tartoznak e rendelet hatálya alá, amikor az ilyen dokumentumok az említett rendelet által felsorolt uniós intézmények – mint amilyen a Bizottság – birtokában vannak.

39 Másfelől a Bíróságnak már alkalma nyílt megállapítani, hogy a tagállamok jogos érdekeinek védelme biztosítható a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alóli, az 1049/2001 rendeletben előírt kivételek alapján (lásd ebben az értelemben: 2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 83. pont).

40 E tekintetben az 1049/2001 rendelet előír olyan rendelkezéseket, amelyek meghatározzák azokat a köz- vagy magánérdeken alapuló objektív korlátokat, amelyek igazolhatják a dokumentumok hozzáférhetővé tételének megtagadását (2007. december 18-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 57. pont), és ezek között szerepel többek között az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése, amelynek értelmében az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a bírósági eljárások védelmét, kivéve ha a hozzáférhetővé tételhez nyomós közérdek fűződik.

41 Ebben az összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítéletében (C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541) elismerte, hogy létezik egy olyan általános vélelem, amely szerint a valamely intézmény által egy bírósági eljárás során benyújtott beadványok hozzáférhetővé tétele sérti az eljárás 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének második francia bekezdése szerinti védelmét mindaddig, amíg az említett eljárás folyamatban van. Ez a bizalmas jellegre vonatkozó általános vélelem a tagállam által ilyen eljárások keretében benyújtott beadványokra is alkalmazandó.

42 Ugyanakkor, amint azt a Bíróság kifejtette, az ilyen általános vélelem fennállása nem zárja ki az érintett azon jogát, hogy bizonyítsa azt, hogy az említett vélelem nem vonatkozik valamely adott dokumentumra, amelynek hozzáférhetővé tételét kérik (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 103. pont).

43 Ezenkívül, ami a valamely tagállam által készített beadványokat illeti, emlékeztetni kell – amint azt a Törvényszék az e tekintetben releváns ítélkezési gyakorlatra alapozva tette a megtámadott ítélet 97. pontjában – arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése, amely úgy rendelkezik, hogy bármely tagállam kérheti az intézménytől, hogy előzetes beleegyezése nélkül az e tagállamtól származó dokumentumot ne tegye hozzáférhetővé, az érintett tagállam számára lehetőséget biztosít arra, hogy részt vegyen az intézmény által meghozandó határozatban, és ebből a célból olyan döntéshozatali eljárást vezet be, amelynek célja annak megállapítása, hogy az érintett dokumentumhoz való hozzáférést meg kell-e tagadni az e rendelet 4. cikkének (1)–(3) bekezdésében meghatározott anyagi jogi kivételek egyike alapján, ideértve azt az esetet is, amikor bírósági eljárás céljából készített beadványokról van szó. Azonban az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (5) bekezdése nem biztosít e tagállam számára általános és feltétel nélküli vétójogot, hogy a tőle származó és valamely intézmény birtokában lévő dokumentum hozzáférhetővé tételével szemben diszkrecionális alapon tiltakozhasson.

44 A jelen esetben nem kétséges, hogy a vitatott beadványok a Bizottság birtokában vannak. Ezenkívül, amint azt a Törvényszék helyesen ítélte meg a megtámadott ítélet 51. és 52. pontjában, az a körülmény, hogy a Bizottság e beadványokat az Európai Unió Bíróságától kapta meg, és nem az érintett tagállamtól, egyáltalán nem befolyásolja annak meghatározását, hogy az 1049/2001 rendelet alkalmazható-e.

45 Ami a Bizottság által felhozott azon tényt illeti, hogy sem az Európai Unió Bíróságnak alapokmánya, sem az uniós bíróságok eljárási szabályzatai nem rendelkeznek a harmadik felek bírósági eljárások keretében benyújtott beadványokhoz való hozzáférési jogáról, noha olyan jellegű, amelyet figyelembe kell venni az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében előírt kivétel értelmezése céljából (lásd: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 100. pont), az nem vezethet az említett rendelet alkalmazhatatlanságához olyan hozzáférés iránti kérelmek esetén, amelyek valamely tagállam által az uniós bíróság előtti bírósági eljárás céljából készített, a Bizottság birtokában lévő beadványokra vonatkoznak.

46 Ilyen körülmények között az 1049/2001 rendelet megszövegezése szerint a vitatott beadványok e rendelet hatálya alá tartoznak, az annak 2. cikke (3) bekezdésének értelmében vett „intézménynél lévő dokumentumokként”.

47 Másodszor a Bizottság azon érvét illetően, amely szerint az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, amely a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően lett az elsődleges jog része, megakadályozza az uniós jogalkotót abban, hogy hozzáférési jogot biztosítson az Európai Unió Bíróságának igazságszolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódó azon dokumentumokhoz, amelyeket nem valamely intézmény bocsátott ki – amely folytán az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének egyetlen elfogadható értelmezése az ilyen dokumentumoknak e rendelet hatálya alól való kizárását jelentené –, meg kell vizsgálni az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének általános rendszerét és célkitűzéseit.

48 Az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében az Európai Unió Bírósága csak annyiban tartozik az ugyanezen rendelkezés első albekezdésében szereplő, az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésre irányadó szabályok alá, amennyiben igazgatási feladatokat lát el. Ebből következik hogy az ezen intézménynél lévő és annak igazságszolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódó dokumentumokhoz való hozzáférésre irányadó feltételeket nem lehet az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének második albekezdése alapján elfogadott rendeletekkel meghatározni; a Bíróság igazgatási jellegű dokumentumaihoz való hozzáférést egyébiránt ezen intézménynek az Európai Unió Bíróságának igazgatási feladatai ellátása körében rendelkezésére álló dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2012. december 11-i határozata (HL 2013. C 38., 2. o.) szabályozza, amelynek helyébe lépett egy 2016. október 11-i határozat (HL 2016. C 445., 3. o.).

49 Mindazonáltal az, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférésre irányadó, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében előírt szabályok nem alkalmazhatók az Európai Unió Bíróságára, ha ez utóbbi igazságszolgáltatási feladatokat lát el, nem akadálya annak, hogy e szabályokat alkalmazni lehessen a Bizottsághoz hasonló, olyan intézményre, amelyre az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének és az 1049/2001 rendeletnek a rendelkezései teljes mértékben alkalmazhatók, ha a vitatott beadványokhoz hasonló, valamely tagállam által készített olyan dokumentumok vannak nála, amelyek bírósági eljárással kapcsolatosak.

50 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően úgy ítélte meg, hogy az EUMSZ 15. cikk, amely az EK 225. cikk helyébe lépett, kiterjesztette az átláthatóság elvének hatályát az uniós jogban (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 81. pont).

51 Ugyanis az EK 255. cikktől eltérően, amelynek hatálya a Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaira korlátozódott, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése már az uniós intézmények, szervek és hivatalok dokumentumaihoz való hozzáférés jogát írja elő, beleértve az Európai Unió Bíróságát, az Európai Központi Bankot és az Európai Beruházási Bankot, ha ezek igazgatási feladatokat látnak el. Ellentétben azzal, amit a Bizottság lényegében állít, egyetlen elem alapján sem lehet kijelenteni, hogy az említett jog annak érdekében való kiterjesztése, hogy ez utóbbi intézmények igazgatási tevékenysége is fedve legyen, az 1049/2001 rendelet hatályának bármiféle korlátozásával járna a valamely tagállamtól származó olyan dokumentumok tekintetében, mint amilyenek a vitatott beadványok is, amelyek a Bizottságnál vannak valamely, az Európai Unió Bírósága előtti bírósági eljárással összefüggésben.

52 Az uniós intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés elvének tág értelmezését egyébiránt alátámasztja egyfelől az EUMSZ 15. cikk (1) bekezdése, amely többek között előírja, hogy az Unió intézményei, szervei és hivatalai munkájuk során a nyitottság elvének lehető legnagyobb mértékű tiszteletben tartásával járnak el, amely elvet megerősíti az EUSZ 1. cikk második bekezdése és az EUMSZ 298. cikk is, valamint másfelől alátámasztja az, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés jogát biztosítja az Európai Unió Alapjogi Chartájának 42. cikke. Az elsődleges jognak a nyitott európai adminisztrációra irányuló célkitűzést biztosító e rendelkezései fényében az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdését – ellentétben azzal, amit a Bizottság állít – nem lehet úgy értelmezni, mint amely az 1049/2001 rendelet hatályára vonatkozóan megszorító értelmezés elfogadását követelné meg, azzal a következménnyel, hogy a vitatott beadványokhoz hasonló, valamely tagállam által készített beadványok nem tartoznak e rendelet hatálya alá, amikor azok a Bizottságnál vannak.

53 A Bizottság által hangsúlyozott azon kockázatot illetően, hogy megkerülik a jelen ítélet 45. pontjában szereplő eljárási szabályokat, emlékeztetni kell arra, hogy az igazságszolgáltatási jellegű dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó korlátozások, függetlenül attól, hogy azokat EK 255. cikk – amelynek helyébe az EUMSZ 15. cikk lépett – vagy az 1049/2001 rendelet írja elő, ugyanazt a célt szolgálják, azaz az annak biztosítására irányuló célt, hogy az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés jogát a bírósági eljárások védelmének megsértése nélkül

gyakorolják, amely védelem különösképpen azt jelenti, hogy tiszteletben tartják a fegyveregyenlőség, valamint a megfelelő igazságszolgáltatás elvét (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 84. és 85. pont).

54 Figyelembe véve azt a tényt, hogy az 1049/2001 rendelet adott esetben lehetővé teszi az uniós bíróságok előtti eljárásokhoz kapcsolódó dokumentumok hozzáférhetővé tételének megtagadását, és ezáltal – amint az a jelen ítélet 40–42. pontjából kitűnik – az ilyen bírósági eljárások védelmének biztosítását, meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése, ellentétben azzal, amit a Bizottság lényegében állít, nem követel meg olyan értelmezést, amely szerint a valamely tagállam által készített és a Bizottságnál lévő beadványokat, mint a vitatott beadványokat, feltétlenül ki kell zárni e rendelet hatálya alól. Ugyanis, mivel a bírósági eljárások védelme ekképpen az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdése céljának megfelelően biztosítva van, e rendelkezés hatékony érvényesülése nem kerülhet veszélybe.

55 Ilyen körülmények között a Törvényszék helyesen értékelte úgy, konkrétan a megtámadott ítélet 80. pontjában, hogy a vitatott beadványok, hasonlóan a Bizottság által készített beadványokhoz, nem tartoznak a dokumentumokhoz való hozzáférés joga alóli, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdésének negyedik albekezdésében szereplő kivételek közé.

56 Következésképpen a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor ezen ítélet 113. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott beadványok az 1049/2001 rendelet 2. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartoznak, és ennélfogva megsemmisítette a Bizottság 2012. április 3-i határozatát, amely megtagadta P. Breyertől az említett beadványokhoz való hozzáférést.

57 Ebből következik, hogy a Bizottság fellebbezését el kell utasítani.

A költségekről

58 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

59 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet annak 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

60 Az említett szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Bíróság határozhat úgy, hogy a fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.

61 A jelen eljárásban, noha a Bizottság fellebbezését a Bíróság elutasította, nem vitatott, hogy P. Breyer, aki kérte, hogy a Bizottságot kötelezzék a költségek viselésére, közzétette a jelen fellebbezési eljárás keretében előterjesztett beadványok anonimizált változatát az interneten.

62 Márpedig, amint az kitűnik az eljárási szabályzat 171. cikkének (1) bekezdéséből, a fellebbezést a Törvényszék előtti szóban forgó ügyben részt vevő többi fél részére kézbesítik. Azok az eljárási iratok, amelyeket ekképpen megküldenek a Bíróság előtti ügyben részt vevő feleknek, a nyilvánosság számára nem hozzáférhetők. Következésképpen az, hogy P. Breyer engedély nélkül közzétette a jelen eljáráshoz kapcsolódó beadványokat az interneten, az eljárási iratok nem megfelelő felhasználásának minősül, ami sértheti a megfelelő igazságszolgáltatás elvét, és amit figyelembe kell venni a jelen eljárás során felmerült költségek megosztása során (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 21-i Svédország és társai kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 92., 93. és 97–99. pont).

63 Ilyen körülmények között a Bizottságot kötelezni kell saját költségein felül a P. Breyer részéről a jelen fellebbezéssel összefüggésben felmerült költségek felének a viselésére, míg annak másik felét P. Breyer maga viseli.

64 Egyébiránt, amennyiben P. Breyer a fellebbezéssel szembeni válaszbeadványában vitatja a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 119. pontjában szereplő indokolását az elsőfokú eljárás költségviselésével összefüggésben – különösen, hogy ezen igazságszolgáltatási fórum megállapította, hogy a fél, ha a számára betekintési jogot biztosítanak a többi fél eljárási irataiba, csak a saját érdekének védelmében gyakorolhatja e jogát, kizárva minden más célú felhasználást, mint például az ügyben részt vevő többi fél által felhozott érvekre vonatkozó nyilvános bírálatok megfogalmazásának előidézését –, elegendő emlékeztetni arra, hogy az eljárási szabályzat 174. cikkének megfelelően a válaszbeadványban foglalt kérelmeknek a fellebbezésnek egészben vagy részben történő helyt adására vagy a fellebbezés egészben vagy részben történő elutasítására kell irányulniuk.

65 Márpedig, mivel a Bizottság fellebbezési kérelmei nem érintik a költségek megtámadott ítéletben történt megosztását, P. Breyer e kérelme elfogadhatatlan.

66 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése szerint, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A jelen esetben úgy kell határozni, hogy a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maga viseli a jelen fellebbezéssel összefüggésben felmerült saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

2) **A Bíróság az Európai Bizottságot kötelezi saját költségein felül a Patrick Breyer részéről felmerült költségek felének a viselésére.**

3) **A Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, a Finn Köztársaság és a Svéd Királyság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások